

خارج فقه صلاة الجمعة استاد محسن اراكی زید عزّه شنبه هفتم اردیبهشت ماه ۸۷

مرحوم آقای خوئی، پس از بیان چهار مانع از ظهور روایات، می‌فرمایند به دلیل این چهار مانع ما باید دست برداریم از ظهور این روایات، بعد مرحوم خوئی دست از حرف اول خود برمی‌دارند و می‌فرمایند که ظهور هم حتی در وجوب تعیین ندارد، و در اصل مقتضی تشکیک نموده و می‌فرمایند اصلاً روایات ظهور در وجوب تعیین ندارد و به بررسی و رد ظهور روایات می‌فرمایند:

روایت اول: روایت زراره،

٩٤١٤ مُحَمَّدُ بْنُ عَلَيٍّ بْنُ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ عَنِ الْحَلَبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَ قَالَ

٩٤١٥ وَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ زُرَارَةَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي حَعْفَرٍ عَلَى مَنْ تَحِبُّ الْجُمُعَةَ قَالَ تَحِبُّ عَلَى سَبْعَةَ نَفْرٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ وَ لَا جُمُعَةَ لِأَقْلَلَ مِنْ خَمْسَةَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ أَحَدُهُمُ الْإِمَامُ فَإِذَا اجْتَمَعَ سَبْعَةٌ وَ لَمْ يَخَافُوا أَمَّهُمْ بَعْضُهُمْ وَ خَطَبُهُمْ

وسائل الشیعه، ج ٧، ص: ٣٠٤ (وسائل ابواب صلوة الجمعة باب ٢ حدیث ٤)

گفتیم که ظهور روایت، در این است که سواء حضر الامام او لم يحضر، سواء أقيمت أو لم يقام ... تحب ، تجب ظهور در وجوب تعیین دارد

خلاصه اشکال ایشان:

فراز (تَجِبُ عَلَى سَبْعَةِ) سبعة

یا برای بیان شرط وجوب است، که اگر هفت نفر شدند واجب است نماز جمعه اقامه کنند.

یا برای بیان شرط صحت است نه وجوب که هفت تا کمتر اصلاً نماز صحیح نیست.

اما شرط صحت نیست؛ به دو قرینه:

• قرینه اول : ظاهر سؤال این احتمال را نفي می کند، چون ظاهر سؤال، سؤال از وجوب است نه سؤال از

صحت، نگفت می تصحّ بلگه گفت می تجب، لذا جواب هم باید بیان شرط وجوب باشد نه شرط صحت.

• قرینه دوم : روایاتی داریم که تصریح دارند بر اینکه شرط صحت، اجتماع خمسه است نه سبعة ، اگر پنج نفر

بودند، نماز قطعاً صحیح است ،

پس روایات دیگر قرینه می شوند که روایت در مقام بیان شرط وجوب است،

حال اگر منظور صرف وجود سبعة باشد، این تعلیق و جوب بر وجود سبعة لغو خواهد بود، چون جایی که هفت نفر نباشند نداریم مگر جاهای خاص و نادر. و هر جا که جای حضور انسانها باشد، هفت نفر هم معمولاً هست. و اینکه بخواهد با قید سبعة آن افراد نادر را خارج کند، تقیید لغوی است. و شرط سبعة شرط دائم التحقیقی است. مثل این که بگویید اگر سرقله کوه نبودی در وسط دریا نبودی، جمیعه واحب است، چنین قبودی لازم نیست. تقیید به شرط دائم الوجود یا تقیید به شرطی که دائم التحقیق است، لغو است.

پس ناچاریم مقصود از «اذا اجتماع سبعة» را حمل کنیم بر اینکه:

اگر هفت نفر جمع شدند برای صلوة الجمعة و آنرا اقامه کردند، و غاز جمیعه بشرط‌های آنها اقامه شد بر بقیه، حضور در غاز جمیعه واجب می‌شود.

ایرادات بیان مرحوم خویی:

اولاً: اینکه فرمودند احتمال شرط صحبت بودن سبعة می‌رود، اصلاً صحیح نیست، چون شرط صحبت را در خود روایت صراحتاً بیان فرموده که خمسه است. و این احتمال اصلاً وارد نیست. لذا احتمال این که پنج تا شرط صحبت باشد وارد نیست.

ثانیاً: ما قبول نداریم که عدم تحقق این شرط نادر باشد، چون مقصود از سبعة، مطلق السبعة نیست بلکه سبعة مع اجتماع الشرائط است، یعنی:

۱- سبعة اي است که هیچکدام از اعذار (مرض، شیخوخیه، مسافر ...) را نداشته باشند.

۲- سبعة اي است که یکی از آنها توان خطبه را داشته باشد.

و چنین سبعة اي عدم تحقق اش کم نیست، بلکه در قُرا و بوادی زیاد دیده می‌شود.

پس سبعة از دائمي التتحقق بودن خارج شد، و این شرط اقلی التتحقق است، لذا لغو خواهد بود.

در گذشته سکنه مدن کمتر از سکنه بوادی بودند و سکنه این قرا و بوادی پراکنده غالباً بدلیل بیسوادی قادر به خطبه خواندن نبودند «منظور از من يخطب فقط صرف اركان خطبه و أقل ما يجزي نیست»

ثالثاً: چرا اشتراط سبعة را در وجوب، به لحاظ مازاد بر سبعة نگیریم؟ تا شرطیه سبعة، لغو نباشد؟ و این سبعة نافی شرطیت عدد بالاتر غیر از سبعة است. چون در فقه اهل سنت تا اربعین، اعدادی را شرط دانسته اند.

با این بیان این شرط نه تنها لغو نیست، بلکه لازم است. ظهور فاذا اجتماع در نظر داشتن به آنها بیشتر است، که خیال نکنند اگر ۱۰-۷ نفر بودند، واجب نمی‌شود.

رابعاً : که رد می‌کند حمل روایت را بر وجوه الحضور بعد اقامتها، به چند دلیل:

۱- صدر روایت می‌فرماید تجب علی سبعة نفر من المسلمين، که مطلق است. ظهور در «وجد» دارد و وقتی که بعد از این فراز فرمود اذا اجتماع.... با توجه به ظهور صدر، یعنی اجتماع وجودهم، و ظهور صدر، به اجمال ذیل، ظهور می‌دهد و اذا اجتماع را ظاهر می‌کند در (اذا وجد). ظهور صدر روایت است که اگر هفت نفر بودند، تجب ، ظهور صدر، اجمال ذیل روایت را رفع می‌کند. و به اجمال ذیل، ظهور می‌دهد.

۲- و روایات دیگری هم داریم که منظور از سبعة، اجتماع سبعة لصلة نیست، بلکه وجود سبعة في مكان واحد است:

• مثل صحیحة محمد بن مسلم:

٩٤١٧ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ يَإِسْنَادِهِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ ...

٩٤١٨ وَ عَنْهُ عَنْ صَفْوَانَ يَعْنِي أَبْنَ يَحْيَى ...

٩٤١٩ وَ عَنْهُ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى ...

٩٤٢٠ وَ يَإِسْنَادِهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَكَمِ بْنِ مِسْكِينٍ عَنِ الْعَلَاءِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَ قَالَ تَجِبُ الْجُمُوعَةُ عَلَى سَبْعَةِ نَفَرٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ وَ لَا تَجِبُ عَلَى أَقْلَ مِنْهُمُ الْإِمَامُ وَ قَاضِيهِ وَ الْمُدَعِّي حَقًا وَ الْمُدَعَى عَلَيْهِ وَ الشَّاهِدَانِ وَ الَّذِي يَضْرِبُ الْحُدُودَ بَيْنَ يَدَيِ الْإِمَامِ وَ رَوَاهُ الصَّدُوقُ مُرْسَلًا يَإِسْنَادِهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ مِثْلَهُ

وسائل الشیعه، ج ۷، ص: ۳۰۵

• صحیحة عمر بن یزید: (وسائل ج ۷ ص ۳۰۶ ابواب صلوة الجمعة باب ۲ ح ۱۰)

٩٤١٧ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ يَإِسْنَادِهِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ ...

٩٤١٨ وَ عَنْهُ عَنْ صَفْوَانَ يَعْنِي أَبْنَ يَحْيَى ...

٩٤١٩ وَ عَنْهُ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى ...

٩٤٢٠ وَ يَإِسْنَادِهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ ...

٩٤٢١ وَ يَأْسِنَادُهُ عَنْ مُحَمَّدٍ بْنِ عَلَيٍّ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنِ الْعَبَّاسِ عَنْ حَمَّادَ بْنِ عِيسَى عَنْ رِبْعِيٍّ عَنْ عُمَرَ بْنِ يَزِيدَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَ قَالَ إِذَا كَانُوا سَبْعَةً يَوْمَ الْجُمُعَةِ فَلْيُصَلُّوْ فِي جَمَاعَةٍ إِلَى أَنْ قَالَ وَ لَيَقْعُدْ قَعْدَةً بَيْنَ الْخُطَبَتَيْنِ الْحَدِيثَ

که صریح در وجوب اقامه است و اینکه سبعة، سبعة عددي است. و منظور سبعة بعد از اجتماع و اقامه نیست.

• صحیحه صدوق باسناده عن عمران الخلی (وسائل ج ٧ ص ٣٠ ٤ حدیث ٣) سند صدوق به عمران صحیح است.

٩٤١٤ مُحَمَّدُ بْنُ عَلَيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ يَأْسِنَادِهُ عَنِ الْحَلَبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَ قَالَ فِي صَلَاةِ الْعِيدَيْنِ إِذَا كَانَ الْقَوْمُ خَمْسَةً أَوْ سَبْعَةً فَإِنَّهُمْ يُجَمِّعُونَ الصَّلَاةَ كَمَا يَصْنَعُونَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ

که مقصود از عدد، وجود العدد، برای وجوب الاقامه است. عدد در اینجا شرط وجوب اقامه است، و وجود العدد في مكان الواحد است نه اجتماع في صلاة